

Inhoud

De Tovertuin is weg	09
De Bosprietpriet	14
Groot zijn	20
Het beestje-zonder-naam	22
Doezel en Snip	26
Verstoppertje	30
SuperWoezel	37
Lichtje in de nacht	43
Lekker niet bang	49
Blij	58
Altijd zomer	63
De gevallen ster	68
Roodkapje	73
Onweer in de Tovertuin	78
Feest in de Tovertuin	84

Toversteen	88
Het geheim van de kerstengel	95
Het sneeuwt!	98
Echt heel belangrijk	106
Supervriendjes	108
Tante Perenboom is ziek	114
Later als je groot bent	121
Charlies bedtijd	126
De zomer is zoek	130
De Kikkerprins	133
Bril verloren	138
Charlies sneeuwfeest	140
Schatjagers	144
Koud	151
Buurtijger	157
Klimklauwen en modderpoten	159
Woezel-les	162
Sterrenspringen	169

De Tovertuin is weg

Pip wordt vroeg wakker. Ze springt meteen uit haar mand en steekt haar hoofd naar buiten, klaar voor een nieuwe dag. Maar... wat is dat? Met grote ogen kijkt ze om zich heen. Alles om haar heen is wit. 'Wakker worden, Woezel!' roept Pip. 'Kom gauw kijken!' Woezel rekt zich uit en loopt dan verbaasd naar buiten. 'Wow...' fluistert hij. 'De Tovertuin is... verdwenen!'

De hondjes kijken met grote ogen om zich heen als ze het hok uit lopen. Alles is wit, waar ze ook kijken. 'Waar is alles gebeven?' vraagt Pip. Ze schrikt als ze achteromkijkt. 'Woezel, ons hok is weg!' 'Hoe kan dat nou?' Woezel draait zich geschrokken om. Hij ziet het hok ook niet meer.

Samen gaan Woezel en Pip op verkenning uit. Ze vinden het best spannend! Opeens blijft Pip stilstaan. Wat is dat daar in de verte? Het is groot en het beweegt zachtjes... 'Woezel,' fluistert ze. 'Kijk daar! Dat lijkt wel een...' '**DINOSAURUS!**' Van schrik duiken ze op de grond. 'Vlug, Woezel,' fluistert Pip terwijl ze achteruit begint te kruipen. 'Hij heeft ons nog niet gezien!' Zo snel als ze kunnen, kruipen ze samen weg.

‘Pfff,’ zegt Woezel opgelucht als ze de dinosaurus niet meer zien. ‘Die is weg...’ Dan steekt hij zijn neus in de lucht en snuffelt een paar keer. ‘Hé!’ roept hij. ‘Ik zé hem misschien niet, maar ik ruik nog wél een beetje Tovertuin, Pip.’

Pip begint ook te snuffelen. ‘Ik ook!’ roept ze opgelucht.

‘En ik ruik... ons hok!’ roept Woezel blij. ‘Hoe kan dat nou? Het hok was toch verdwenen?’ Woezel draait zich om. ‘Au!’ Hij is ergens tegen opgebotst. Hun eigen hok!

‘Huh?’ zegt Pip verbaasd. ‘Waar komt ons hok nou vandaan?’

Woezel snapt het ook niet.

‘Laten we dicht bij elkaar blijven, Woezel,’ zegt Pip.

Woezel knikt. ‘En goed ruiken, kom op!’

De hondjes snuffelen en lopen voorzichtig door de witte wereld.

Woezel snuffelt met zijn ogen dicht, maar Pip kijkt goed om zich heen. Wat duikt daar op in het wit? Het lijkt wel een monster, met vijf armen... en vijf koppen!

‘Bukken, Woezel...’ fluistert Pip.

‘Een monster.’

‘Wat?’ Woezel ziet niks met zijn ogen dicht.

‘Nee hoor, Pip. Ik zie niets, maar ik ruik wel... boeken!’

Hij doet verbaasd zijn ogen open. Nu ziet hij de rare vorm ook.

‘Help!’ roept Woezel. ‘Een monster!’

‘Hij komt ons pakken!’ gilt Pip.

Dan zegt een bekende stem: ‘Woezel? Pip? Wie komt jullie pakken?’

‘Hoe... hoe weet je wie we zijn... monster?’ stamelt Pip.

Opeens verdwijnt het wit... en zien ze geen monster... maar de Wijze Varen!

‘Wijze Varen!’ roepen de hondjes verbaasd.

De Wijze Varen lacht vriendelijk.

‘Wat een mist, hè? Je ziet bijna niks meer door die dikke wolken.’

Woezel en Pip kijken nu nog verbaasder.

‘Mist?’ vraagt Pip.

‘Dikke wolken?’ herhaalt Woezel.

De Wijze Varen knikt. ‘Ja, mist. Dan hangen de wolken heel laag, helemaal tot op de grond. De wereld is dan even helemaal wit, waar je ook kijkt...’

‘Maar... is de Tovertuin er dan nog wél?’

De Wijze Varen barst in lachen uit. ‘Natuurlijk, Pip. Dachten jullie dat de Tovertuin weg was?’

Pip bloost een beetje. ‘Eh... ja...’

Woezel kijkt ongelovig om zich heen. ‘En die dinosaurus dan?’ Hij heeft het nog niet gezegd, of hij ziet de dinosaurus in de mist achter de Wijze Varen opdoemen. ‘Kijk uit!’ wijst hij. ‘Daar is-ie weer!’

‘Help, de dikke dino!’ roepen Woezel en Pip tegelijk.